Ester Nowak

Výběr z poezie

Výběr pro stránky Dialog na cestě

(Od)stíny I.

18. 5. 2023

Bez sebe sám
jdeš -
všichni někam patří…
Krok kroku sčítá dech.
Dvě moučné stopy
- zelená rýha uprostřed -
ostrůvek,
bíloboká cesta.
Střeží...
Na jeden pohled
od němé zahrady.
Šli spát…
tam, co děti mají,
i za starým plotem,
co dávno
uschla pomněnka
a sousedi se ptají,
kdo bude louku séct.
Žila zde dlouho
pro starodávnou růži.
Postává -
loktuškou kvítkem
stokrát zaháněný mrak.
Hůl o holi:
smutek
s podřeknutou třešní…
Ruměnec, křížek,
pod stolem
s díží zastrčený vál.
Jak baštýř ticha
s mírkou bázně bdící
v dlaň domku
Jméno uschované:
mech kroků,
vzkaz na záhony
píše -
‚Dobro, dobro samé’
Růžencová stařenka…
- - -
Jdeš o jednu smrt dál.
Dnes prší do polí
a odkvétá.
Dnes kvete bílý mramor
cest.

(Od) stíny II

Prašť nebo uhoď?
Ustup a nereptej.
Neboť málokdo ví,
že kameny
vhozené do moře
míjí se těžce
s balvanem valeným
do srdce zahrad.

Být tak malířem

20. 10. 2020

Podkresba hlíny.
Svítání.
Žilkami kořenů
do dna…
Ať ztratím!
Pulsovat společnou krví,
zatímco Bolest
míchá
ze slz acquarel.
Jsou obrazy.
Jsou.
Než zaschnout smí -
potkají v cestě kůzlátka.
Vodu pokornou
a ptačí neposed
a vdovu, co Pláče
z mraků závoj nevěstin
snad kdysi
z předpovědi jara…
Vem to nešť,
již dávno vody uplynuly
jen přebolet, Přebolet.
A pak ,
zajíká se touhou,
ten Obraz ... obrázek.
Vdova, pták a třebas
jediný dům, studně
… oči
pes a dětský korálek.
Ne, nemám víc, můj
Bože,
TY, tolik ve sto – žáru vlasů tmy.
Čas kreslí vrásky.
Tobě to nevadí,
jen to, co nedoslýchá.
Tvá acquerella* mlčí...
Až Jednou – věří -
vpiješ ji.
Výměnou, žárem
do vlastní slávy svatozáře…
nezahlédne. Ale uvidí.

Dokořán

podle 2010, 2013, zač. dubna 2020, 29. 4. 2020

Na tento smutek
čeká se pomalým strachem naruby.
…Když z Milosti pak přicházívá
slušně se omluví
a dělá jakoby
chtěl jít o dům dál.
Svíráš kliku
z druhé strany
a víš, že nesmí odejít.
Víš a hledáš
klíč od bolesti, co je tak čistá -
že snese všechno ptaní.
Neviditelné ruce se proplétají
odkud kam.
Podivně zbývá…
Je to Tvůj Pohled.
raněný čekáním.
Hoří pochodně.
Usnuli vykladači snů.
Rozpačitá rána
uzavírá do nejnepatrnějšího
písmenka
ústka noci…
Zamknula až na poslední západ
jitřenky…
Není to jitření. Je to Láska.

Gdaňsk 2002

Na břehu moře
maluji domeček
z písku do písku.
- -
Nádech – východ
výdech – západ…
dveře, okno dlaň.
Odlivy dětství, cítím to.
V kočárku neteř -
včera maturantka
z ruky do ruky podáváme
starý klíč… a
ještě dnes
ujíždí před očima
předražená
loď vikingská:
Smějí se
jsem barbar.
Vteřina gratis dýchá
- s odlivem příliv -
na zapřenou!
Zubaté klíče
dásně dní.
Soukromá němá
daň.
Budoucí stará
odměna.

Hlubotisk

30. 12. 2023

Stejnorovná bílá -
zima hledá slovo.
Cesty obléká
a ony jdou a jdou.
- -
Zde kráčí časy
a úzko je mi,
teskno.
Dojdou ty kroky,
nebo nedojdou?
Ve vzduchu tíha,
sklo i starý mědiryt.

Hodina kříže

21. 5. 2019

Hodina kříže.
Hodina tajemství.
- Na koho ze svatých se obrátíš?
Jako tenkrát
tak i dnes
plivají na Joba.
Ve znamení „a ještě“.
Dost!

Ticho vzalo si Své
slovo.
Majestát.
Neznámý Král
zlomil
poslední jiskru dechu.
Vypadalo to ponejprve
jako peří
z oškubaného anděla
…ale byla to nečekaná
něha stesku…
Po Bělostném
co vidí do očí.
- - -
Zdálo se
téměř po boji.
Ale to Boží bylo Dokonáno.

Lampárník

11. 11. 2021

Ptal jsem se světel…
bydlí prý na hvězdě
dvacet sedm let Odtud…
Pěšky nebo vozem.
Otázka byla vyslovena.
Padl déšť.
Bahno stříkalo až
na Zákaz Vjezdu
cest minulých i příštích.
Y.
Vše ve mně
v pozoru tak stálo!
V náruči anděl
držel zelenou.

Mamince

léto, dokončeno 11. 11. 2021

Letokruhy nemám
a na obvodu kmene nezáleží
- říkávala maminka -
aby se nemnožily starosti
a kořen mohl dobře růst.
Celá léta
mlčela pak o tom,
kudy se mládne do duše.
Dnes v ruce děravé
jak vzpomínka
odštěpek dřeva
uvíznul mi v dlani,
z něhož probouzela se
dávno
        kdysi
Lipová Panenka.
To, když jsi,
maminko,
po večerech
plnícím perem
        nabírala dech…
Jsou aleje a lesy,
na nichž všechno záleží.

Panu faráři Duchkovi blahé paměti*

21. 12. 2022

Když jsem dozlobila,
po mši svaté
        chodívala jsem si
                po špičkách
do sakristie
pro svatý obrázek.
- Byla jsi hodná?
Sklopené oči
(podlézání lavic,
hrozící dlaň té paní,
co patří jí i Boží hrob,
utrápená maminka).
- Hlála jsem si.
Ruku na ústa.
V druhé trofej, svatí,
to byli mí kamarádi -
dokonce i měli duši
JAKO DĚTI.
A šlo se dál.
Později
bylo to o šum horší.
Zašustila smečka
u vchodových vrat.
Já a nejbližší.
Dvě sestry, jejich školka
… sourozenců kloučků,
výkřiky za pasem!!
Kázání o krátké sukni, šortkách
o oblečení důstojném,
zkrátka o dlouhých pohledech.
Postát na místě
zdálo se nad síly a nesnesitelné!
V duchu přemýšlela jsem si,
jak lépe vyšvihnout se
na lipový tlustý strom. Tam -
hnedle u dveří.
Pak konečně mluvil o Božím království…
o tom, jak tam vejdeme
a kdo zradil vícekrát,
toho
svědomí že nepíchá.
Nadevše miloval Chestertona.
Však také byl Boží služebník.

Plátýnko

Výšivkou
vykvetli ptáci i stromy.
Krvácí růže.
Les přichází.
V zahradě lávka,
dřevěný loket.
Jehelná léta
        splavem odchází.

Řád

24. 2. - 24. 6. 2022

Pasovali mne
do Řádu Obyčejné Tužky.
Teče bez ustání,
naražená pípa podzimu.
Par coeur.
Po paměti
srdce.
Krajina. Zídka. Krajiny.
Ještě tě někdo volá
jménem.
I když snad
při úpatí
slovesa, tolik zvratného.
Ujíždíš ke Komu
než
dohoří Čí svíčka.
Pohár… přeteklý
purpurovým stínem.
Perla.
Klíčená. Zrosená.

Uzounký ráfek ze slunečného kotouče

Sestře a babičce Annuntiatě • 2018 (+)

Dnes přívětivě klíčily
pomněnky z popela
na stole obětním
na karmelském oltáři.
Ticho kvetoucí
z věčnosti do věčnosti
bílá, bílá, a také modrá.
Slunce v ní i nad ní…
Tak žijí stále,
drahé sestřičky Karmelu.
Opaskem pozamykané
všechny vášně světa.
Mlčením zkrocené
tlustořevy pakrás…
Ale Vy, Schwester A.,
tenkrát v hovorně s úsměvem dítěte
skrz stejně nebojácně nakaženou mříž
podala jste mi velkou slunečnici
- ze zahrádky na dvě dlaně -
se zlatou hlavou hlavou alpského slunce
a jako pravý posel nebe
- navždy vystřelený šíp -
povídáte: „Schau!! (Podívej, dívej se)
buď jako ona. Ano Ty, Maria.
Vždycky za světlem!!!“
Spadl stín
a čas
lišácky skromně
posadil se do kouta
a začal zpovídat.
Bylo mi šestnáct, sedmnáct.
Ještě dnes však
prosím o rozhřešení…
o pár pátků víc
červenám se do světla.
Nikomu své pokání nepovím.
Nepovím. Slyšíte?
Schwester. Děkuji…

Slepý muzikant

23. 3. 2023

Znali ho.
Hrával na rohu
Spěšné a Úhlavní ulice.
Přenášel v houslích
denně
celý svět.
Aby slunce vyšlo,
milenci a dobří kněží
zdobili futrál,
vhazovali mince.
Nešťastní a almužníci ticha
k večeru
poklekali, střežili
poklad,
tmu – kdy je jí nejvíce.
Bůh obrazů
spustil na cimbál…

Starec

29. 10. 2021 • Nová Paka

Už nezáleží na tom,
kdy…
V hodinu Kteroukoliv
zabořil těžkou hlavu
starého slunce
do čtverce polštáře
škrobeného beránky.
Oči neodešly. Plují…
s prorockými rybami
a ptají se jich,
jaké to ovoce,
že stromy Zde rodí
dvanáckráte do roka.
Na břehu spatřil
Ezechiela bez sítí:
Posílal lidem ještě
čas.
A bylo dál zjeveno,
že Světlo nevychází
ani nezapadá.
Mluví s hvězdou.
Každou zvlášť.
Nechtělo se mi odcházet
z takového Pokoje.

Zodpověď

24. 4. 2022

Pověz, Pane,
proč otázky
jsou z těžké hlíny.
Proč pálenou
svou dlažbou
obouvají svět.
Jen na to se neptám,
proč nebereš
zpět Ty
stesk
Slova.
Dvakrát nelze
Vykrvácet.
Jiní si kladou
namísto prstu
jazyk na ústa.

Zdroj textů: autorský profil Ester Nowak na webu Skupiny XXVI (pstats.xxvi.cz), přístup 30. 9. 2026.
Text básní byl převzat z dodaného podkladu a nebyl jazykově upravován.